

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 116/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Zuzana Olexová, LL.M., proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č. k. 8 C 8/2018 zo 6. novembra 2020 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **prijíma** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. **Odkladá** vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Pezinok sp. zn. 8 C 8/2018 zo 6. novembra 2020 do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 8/2018 zo 6. novembra 2020.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že podala žalobu o určenie, že v žalobe identifikovaná nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Označenú žalobu podala napriek skutočnosti, že okresný súd súbežne koná o vyporiadaní BSM. Dôvodom podania tejto žaloby bolo skutočnosť, že bývalý manžel jej bránil v užívaní nehnuteľnosti, ktorá bola v katastri nehnuteľností evidovaná s jediným vlastníkom (bývalým manželom). V napadnutom konaní vzhľadom na nesporné tvrdenia účastníkov konania, že nehnuteľnosť patrí do BSM a vyjadrenie zákonnej sudkyne, že nie je dôvod žalobe vyhovieť, keďže v inom konaní bolo vydané

neodkladné opatrenie, ktorým vo veci konajúci súd priznal sťažovateľke ochranu a právo na vstup do nehnuteľnosti, sťažovateľka vzala svoju žalobu späť. Okresný súd uznesením z 2. decembra 2019 v napadnutom konaní rozhodol o zastavení konania a žalovanému priznal náhradu trov konania. V nadväznosti na právoplatnosť uznesenia o priznaní náhrady trov konania okresný súd v napadnutom konaní rozhodol o výške nároku na náhradu trov konania. Uznesením z 23. júla 2020 okresný súd zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania v sume 2 422,01 eur, pričom pri určení tarifnej hodnoty vychádzal z hodnoty nehnuteľnosti podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ako podklad pre výpočet náhrady trov slúžil znalecký posudok predložený žalovaným, ku ktorému sa sťažovateľka nemala možnosť vyjadriť. Sťažovateľka proti uzneseniu okresného súdu z 23. júla 2020 podala sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že náhrada trov konania mala byť priznaná podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, pretože predmet sporu podľa jej názoru nie je možné oceniť peniazmi, ako aj s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 492/2013, pretože okresný súd nevzal do úvahy skutočnosť, že prípadné meritórne účinky rozhodnutia vo veci samej by nebolo možné považovať za zmenu majetkových pomerov strán sporu, ale „*len zosúladenie právneho stavu so stavom zápisu v katastri*“. Okresný súd napadnutým uznesením okresného súdu sťažnosť sťažovateľky zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že ide o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda hodnota práva je oceníteľná v peniazoch a sťažovateľka sa ako „*žalobkyňa domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a teda predmet konania bol už od začiatku jasne vymedzený (nehnuteľnosť)*“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že okresný súd nesprávne určil základnú sadzbu tarifnej odmeny, teda nerozhodol podľa relevantnej právnej normy. Opätovne poukázala na závery uvedené v náleze ústavného súdu vo veci č. k. II. ÚS 492/2013, poukázala aj na to, že predmetom bolo určenie, že vec, v danom prípade nehnuteľnosť, patrí do BSM, a nie určenie vlastníckeho práva k veci, ďalej analogicky poukázala aj na závery ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 187/2018 pri určení, že vec patrí do dedičstva, tiež na nespornosť tvrdenia medzi stranami sporu, že nehnuteľnosť patrí do BSM, o ktorej mal vo veci konajúci súd vedomosť z konania vedeného pod sp. zn. 6 C 155/2016, ktorú prejednávala tá istá sudkyňa. Sťažovateľka tiež bola toho názoru, že boli splnené podmienky na postup podľa § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky, keďže šlo o nehnuteľnosť nesporne určenú na bývanie a zároveň predmetom napadnutého konania nebolo vyporiadanie BSM. Sťažovateľka tvrdí, že uvedené výhrady okresný súd pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania nevzal do úvahy, aplikoval nesprávnu právnu normu, nedopadajúcu na posudzovanú vec, pričom závery uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia sú podľa názoru sťažovateľky svojvoľné, porušujúce jej označené práva.

4. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, zrušil ho a priznal jej náhradu trov konania.

5. Sťažovateľka tiež navrhla, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia, ktorý odôvodnila nepriaznivou finančnou situáciou na hranici chudoby. Výkon napadnutého uznesenia by pre ňu znamenal neprímeranú finančnú ujmu, naopak, druhej strane (bývalému manželovi) odkladom vykonateľnosti napadnutého uznesenia nehrozí žiadna ujma a zároveň odklad vykonateľnosti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa § 56 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43 a § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd nezistil zjavné dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde, prijal ju v celom rozsahu na ďalšie konanie (bod 1 výroku rozhodnutia).

8. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

9. Ústavný súd po preskúmaní dôvodov návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia konštatuje, že sťažovateľke právnymi následkami napadnutého uznesenia hrozí nepomerne väčšia ujma, ako môže hroziť iným osobám (protistrane) pri odklade vykonateľnosti právoplatného

rozhodnutia, pričom zároveň konštatuje, že nariadenie odkladu vykonateľnosti nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.

10. Ústavný súd tak dospel k záveru, že sú splnené predpoklady na jeho vyhovie, preto rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

11. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu